

A hét levél: Jézus Krisztus üzenete hét gyülekezethez. A mennyben lévő, dicsőségben lévő Úr Jézusé. Hét gyülekezet; a hetes szám a teljesség képe, vagyis minden gyülekezethez szól, ezen keresztül minden hívőhöz.

A „gyülekezetek angyalainak” üzen: a gyülekezetek vezetőinek, pásztorainak. Az angyal „küldött”, aki Isten üzenetét viszi az emberekhez (pl. Lk 2,10), de feladata a vigyázás, megőrzés is (Zsolt 91,11; ApCsel 12,11). Ezt kell tenniük a gyülekezeti vezetőknek is: hirdetni a tiszta Igét, és őrizni a rájuk bízottakat hamis tanításoktól, más veszélyektől. Mi is „angyalok” vagyunk: küldöttek; nekünk is üzenetet kell továbbadnunk, amivel Jézushoz hívjuk az embereket, és küzdenünk kell az ellen, hogy hamis tanítások, „más jézusok, más lelkek, más evangéliumok” áldozatai legyenek.

Jézus Krisztus a Szent és az Igaz. Szent, aki földi szolgálata idején is „Isten számára elkülönített” volt, nem igazodott a világhoz, mindenben az Atya akaratát cselekedte. Szent, aki gyűlöli a bűnt és megítéli – de minket nem ítél el, hanem elhívott, hogy legyünk az övéi, hogy legyünk szentek. „Mivel Ő, a Szent hívott el titeket, magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban” (1Pt 1,15). Ő az Igaz, akiben nincsen bűn, és aki a mi igazságunk és szentségünk is lett (Jer 23,6; 1Kor 1,30).

„Megnyitja és senki be nem zárja.” Ő nyitotta meg az utat az Atyához. Azt mondta: „Én vagyok az ajtó”, rajta keresztül mehettünk be mi is. Ő nyitotta meg az ajtót ahhoz, hogy értsük és személyesen fogadjuk az igét. Senki be nem zárja: ha Ő szól hozzám, és valamit megértek – ha ajándékot kapok, feladatot kapok Tőle – senki sem törheti le tiltásokkal, okoskodásokkal. (De vigyáznom kell: tényleg Krisztus tegye érthetővé az akaratát, ne keverjem bele a saját gondolataimat.)

„Bezárja és senki meg nem nyitja” – azért, mert csak Ő nyithatja meg. Csakis általa lehet az Atyához menni – minden más ajtót bezár, mert „nem azé, aki akarja”. Csak Ő ad alkalmat a bizonyoságtételre, és minket is csak Ő tud elkészíteni rá. Minden más próbálkozás zárt ajtó: nem téríthetek meg senkit, nem hirdethetek olyan üzenetet, ami által szerintem könnyebb elfogadni Krisztust – csak úgy, ahogy Ő elém adja.

Tud a cselekedeteimről. Arról is, amit engedelmesen, az Ő akarata szerint tettem, és arról is, amit a magam akaratából. Adott nyitott ajtót, amin bemehettem hozzá, és Ő általa az Atyához. Adott olyan nyitott ajtót is, amin másokhoz eljuthatok, Őt hordozhatom, hozzá hívhatom azokat, akikhez küld. Nyitott ajtó, de nem mindig könnyű átmenni rajta: lemondásokkal járhat, a kényelmem, a saját előnyeim, a biztonságom feladásával. Átmegyek ezeken is? Nem egyedül kell átmennem: Krisztus átment előttem, és most sem marad el és nem hagy el (Zsid 13,5). – Most olyanokhoz szól, akik átmentek: megtartották az Ő beszédét, nem tagadták meg az Ő nevét.

Küld hozzájuk olyanokat, akik „zsidóknak mondják magukat, de hazudnak”. Akik azt mondják, hogy ugyanazt az Istent, az Urat imádják, akit mi is. Külsőleg zsidók, de nincs a szívük „lélekben, nem betű szerint körülmetélve” (Róm 2,28–29, Károli). Azért küldi hozzánk, mert őket is meg akarja menteni. „Azt cselekszem, hogy eljöjjenek és leboruljanak a lábaid előtt”: nem vitatkoznak, nem akarják a maguk hamis vallását elfogadtatni velünk, mert megtudják, hogy Jézus szeretett minket. Valójában Krisztus előtt borulnak le azért, amit velünk cselekedett.

„Megtartottad állhatatosságra intő beszédemet”, nem igazodtál a világhoz (Róm 12,2), nem saját erőből próbáltál harcolni, hanem Krisztushoz ragaszkodtál, akinek van ereje a

megtartáshoz (Ézs 63,1); még csak nem is akartad siettetni az Ő visszajövetelét, hanem türelmes voltál. A következő ígért: „én is megtartalak téged” nem jutalom, nem fizetség, hanem folytatás: eddig is Ő tartott meg. Azért tudtam nem a világra és nem a saját erőmre támaszkodni, mert volt Krisztusom. Amikor elengedtem a kezét, elestem, de mindig Ő emelt fel. Ugyanazzal a kézzel, amivel felemelt és megtartott, fog megtartani „a megpróbáltatás órájától” (görög). Ez már nem a hívők megpróbáltatása: ez „az egész világra jön el, hogy megkísértse a föld lakosait”: a nagy nyomorúság, amitől Krisztus megőrzi (elragadja) azokat, akik ragaszkodnak hozzá.

Hamar eljön: addig kell megtartanunk a hitet, az engedelmességet, a ragaszkodást Krisztushoz. Ézsau eladta elsőszülöttségi jogát; Nábóttól is „atyai örökségét” követelték, de ő nem adta oda (1Kir 21,3). Nekünk az Úr az örökségünk.

„Senki el ne vegye koronádat.” Az igazság koronáját azok kapják meg, akik vágyva várják az Ő megjelenését. Akik nem rendezik be a földi életüket úgy, mintha ez lenne az otthonuk; akikben Krisztus folyamatosan ott él, vezeti őket, és ők egyre jobban szeretik Őt. Ezt a vágyakozást ne veszítsük el.

„Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában.” A hívőknek (a gyülekezetnek) „lelki házzá, szent papsággá” kell válniuk (1Pt 2,5). Az oszlop az, ami tartja az épületet. Nem dísz, amit kapunk, hanem feladat, teher. De azt ígéri, hogy onnan nem jövünk ki többé. Az első templom elpusztult, a Gyülekezet (Egyház) nem fog, és benne személy szerint mi sem – ha győzünk. És győzni fogunk, ha megtartjuk az Ő beszédét.

„Felirom rá”: élő, látható bizonyosságai leszünk az élő Istennek, Jézus Krisztusnak és „az új Jeruzsálemnek”, vagyis annak, hogy mi oda igyekszünk, mert nekünk Ő ezt készítette el.

„Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek” – mindig Krisztust dicsőíti, róla tesz bizonyosságot. Előttünk is, bennünk is, általunk is Ő róla akar bizonyosságot tenni. Arra buzdít, hogy ragaszkodjunk hozzá, tartsuk meg a beszédét, és akkor mi is Ő róla teszünk bizonyosságot, akár beszéddel, akár anélkül – oszlopként, amire fel van írva az Ő neve. És közben vágyva várjuk az Ő megjelenését.

Jel 7,14b–15

„Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten trónusa előtt, és szolgálják őt éjjel és nappal az ő templomában, és a trónuson ülő velük lakik.”